

Toen Sammy zonder hen aan te kijken voorbijkwam, vonden ze dat niet leuk.

‘Zeg, waarom kijk je zo raar? Ben je ziek?’ vroeg Ziggy aan Sammy.

‘Ja... nee, ik ben niet ziek... Ik kan mijn les vanavond niet leren! Ik heb geen tijd en ik begrijp er toch niks van,’ zei Sammy droevig.

‘Wat bedoel je?’ vroeg Flex, de gele slang.

‘Wel... we moeten ons huiswerk maken... maar ik kan het allemaal niet onthouden! Ik weet alleen dat vijf plus vijf tien is... en alle andere sommen vergeet ik altijd!’

‘Oei, maar als je de sommen een paar keer oefent, dan kan je het toch?’ antwoordde Flex vriendelijk.

Sammy rilde en huilde bijna. ‘Nee! Jullie begrijpen me niet... Alles draait in mijn hoofd... Ik kan die getallen niet onthouden... Het zijn er gewoon te veel. Ach, laat ook maar. Ik moet naar huis. Tot morgen!’

Vlug kroop Sammy van ze weg. Hij wilde niet dat zijn vrienden hem zagen huilen en daarom ging hij er snel vandoor.

Hij kroop haastig door het warme zand. Bij de dorre bomen hield hij een korte adempauze. Hij hoorde Ziggy en Flex in de verte lachen. Sammy verstopte zich snel toen ze dichterbij kwamen.

